

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIJSKI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 139635 24 Gž
Brčko, 7.5.2024. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacijski sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Šejle Drpljanin kao predsjednice vijeća, Roberta Jovića i Srđana Nedića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice I.K. iz B., zastupana po opunomoćeniku Draganu Oparnici, odvjetniku iz Brčkog, protiv tužene J.V. iz B., zastupana po opunomoćeniku Srđanu Marjanoviću, odvjetniku iz Brčkog, radi naknade nematerijalne štete, v. sp. 7.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužiteljice izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 139635 21 P od 24.1.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 7.5.2024. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tužiteljice I.K. iz B. se ODBIJA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 139635 21 P od 24.1.2023. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 139635 21 P od 24.1.2023. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda ili ožalbena/pobijana presuda) odlučeno je kako slijedi:

„Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Obavezuje se tužena J.V. da tužiteljici I.K. na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede časti i ugleda isplati iznos od 7.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja pa do konačne isplate.“

Obavezuje se tužiteljica I.K. da tuženoj J.V. na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 1.980,00 KM u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostupanjske presude tužiteljica I.K. iz B. (u daljnjem tekstu: tužiteljica) je pravovremeno izjavila žalbu kojom ožalbenu presudu pobija u cijelosti zbog povrede odredaba parničnog postupka, „pogrešno i nepotpuno utvrđenog

činjeničnog stanja“ i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži i prvostupanjsku presudu preinači tako što će usvojiti tužbeni zahtjev tužiteljice i dosuditi joj troškove prvostupanjskog i drugostupanjskog parničnog postupka ili da prvostupanjsku presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni „postupak i odlučivanje“.

Tužena J.V. iz B. (u daljnjem tekstu: tužena) je u odgovoru na žalbu osporila žalbene razloge i navode tužiteljice, s prijedlogom da ovaj sud odbije žalbu tužiteljice kao neutemeljenu i prvostupanjsku presudu potvrdi.

Žalba nije utemeljena.

Nakon što je ispitao prvostupanjsku presudu u smislu odredbe članka 341. Zakon o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude a iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužiteljice od 22.6.2021. godine kojim je tražila da sud tuženu obveže da joj na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede časti i ugleda isplati iznos od 7.000,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja pa do konačne isplate kao i da joj naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 30 dana po pravomoćnosti presude pod prijetnjom prinudne ovrhe.

Tužena je iskazala protivljenje tužbenom zahtjevu sa obrazloženjem da tužiteljica nije pretrpila duševne bolove koji joj daju pravo na naknadu štete, a što je razvidno iz Izvješća o psihijatrijskom pregledu od 27.5.2021. godine u kojem je konstatirano da nema bilo kakvih simptoma koji ukazuju na jači i dugotrajniji poremećaj u psihičkoj ravnoteži. Istakla je da je podnošenje tužbe motivirano neslaganjem između tužiteljice i tužene. Navela je da je točno da tužiteljica nad njom vrši mobing koji se ogleda u „napadu na mogućnost adekvatne komunikacije, napadu na mogućnost održavanja socijalnih odnosa, napada na ličnu reputaciju, napadu na radne rezultate i napadu na zdravlje“.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, a polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužiteljica temelji tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji kojima je tužena osporila tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode), prvostupanjski sud je utvrdio činjenično stanje koje se u bitnome ogleda u sljedećem:

- da iz zapisnika sa sastanka uposlenika ... održanog dana 17.5.2021. godine proizilazi da su sastanku bili prisutni I.K., M.Lj., S.H., I.D., G.B.P. i D.Đ., a S.P. je bio na bolovanju, tema sastanka je bila rad i postupanje uposlenika ... zbog izjašnjenja o odbijanju usmenog naloga, da je tužiteljica postavila pitanje da li je od nekoga tražila bilo što nezakonito, izvan radnog vremena, da li je prijetila ili vikala na koga, na što su M.Lj., I.D., D.Đ. i G.B.P. odgovorili da nije tražila ništa nezakonito od njih, niti poslije radnog vremena, s tim što je D.Đ. izjavila da izrada mjesečnog izvješća

predstavlja dodatno opterećenje, a G.B.P. je izjavila da osjeća pritisak zbog količine posla, da je tužena izjavila da od nje nije traženo ništa nezakonito, ali smatra da joj zakon daje slobodu da postupa po njemu, da je člankom 132. Zakona regulirano što je u opisu posla školskih aktiva, da tužiteljica vrši mobing nad njom od kada se vratila iz Nj., da je svaki akt koji je tužena izrađivala tužiteljica pregledala i kopirala dok tužena nije bila prisutna, da joj je za neke akte tražila dodatna pojašnjenja, da je odbila izvršiti nalog tužiteljice iz razloga što je u prethodnom razdoblju bilo vršenja pritiska tijekom rada na predmetima koji su joj dostavljani u rad, da smatra da svakodnevno treba da imaju sastanke radi zajedničkog rješavanja određenih predmeta, da su im referati odvojeni i da nije sigurna da bilo tko (uključujući tužiteljicu) može raditi akt ili predmet koji je u njenom opisu posla a da ona nije konsultirana, da je tužiteljica naglasila da će o ovom aktu biti obaviješten šef kao i relevantne institucije i obavijestila je kolege iz ... da formulacija „i drugi profili“ proizašli iz različitih studijskih programa nije bio prijedlog aktiva, već je takva formulacija nastala u ... tijekom prethodnog direktora, da u napomeni u zapisniku stoji da izlaganje tužene nije u potpunosti unijeto u zapisnik zbog toga što se izlaganje nije odnosilo na temu sastanka, ali da su stvari koje nisu unijete rezultirale odbijanju usmenog naloga i da je nalog i pismeno odbijanje svima na raspolaganju;

- da iz rješenja o zasnivanju radnog odnosa broj 33-000871/19 od 10.4.2019. godine proizilazi da je tužiteljica zasnivala radni odnos u Odjelu za ..., ... na radnom mjestu direktor ... na neodređeno vrijeme;

- da iz e-maila koji je tužiteljica uputila tuženoj dana 14.5.2021. godine proizilazi da tužiteljica od tužene traži pismeno očitovanje jer je odbila usmeni nalog tužiteljice da definira mogućnost potencijala drugih profila, umjesto formulacije koja je u postojećim planovima i programima „i drugi“ profili;

- da iz naloga Odjela za ..., ... broj 37-000325/21 od 14.5.2021. godine proizilazi da tužiteljica tuženoj nalaže da nakon odbijanja usmenog naloga pristupi izradi prijedloga nastavnog plana i programa za drugi razred stručnog zvanja kozmetičkog tehničara za JU Poljoprivredna i medicinska škola na temelju dostavljenih nacrti nastavnih programa povjerenstava, uz jasno definiranje kadrovskih uvjeta u onim nastavnim predmetima u kojima je u prethodnom razredu navedenog stručnog zvanja propisana formulacija „i drugi profili“, da takva formulacija nije jasna i ne upućuje na jasne kompetencije i sustav obrazovanja profila, odnosno ne upućuje na jasne kadrovske uvjete;

- da iz izvješća o pregledu broj 517/21 od 27.5.2021. godine proizilazi da je tužiteljica bila na pregledu kod dr. M.P. specijaliste psihijatra i u nalazu je navedeno da se javila na pregled zbog nelagodne situacije na poslu i da je u statusu hipersenzitivna, povišene afektivne reaktivnosti, vegetativno hiperaktivna i VND očuvani;

- da iz nalaza i mišljenja službe hitne medicinske pomoći JZU „Zdravstveni centar Brčko“ broj 7565/21 od 30.5.2020. godine, nalaza Poliklinike Medical Irac od 11.6.2021. godine, nalaza Centra za mentalno zdravlje JZU „Zdravstveni centar Brčko“ brojevi: 4340/21 od 15.6.2021. godine, 4770/21 od 1.7.2021. godine, 4568/21 od 23.6.2021. godine, 5112/21 od 13.7.2021. godine, 5445/21 od 27.7.2021. godine,

5886/21 od 17.8.2021. godine, 3527/21 od 23.9.2021. godine, 7957/21 od 3.11.2021. godine, 4518/21 od 9.12.2021. godine i 2617/22 od 1.4.2022. godine, proizilazi da se tužena liječi, između ostalog, zbog opterećenosti stresnim situacijama na poslu i preopterećenosti na poslu;

- da iz inicijative za pokretanje stegovnog postupka ... broj 37-000325/21 od 22.9.2021. godine proizilazi da je navedena inicijativa dostavljena Odjelu za ..., a radi pokretanja stegovnog postupka protiv tužene zbog nesavjesnog ili nemarnog izvršavanja službenih obveza, nezakonitog rada ili propuštanja preduzimanja mjera ili radnji na koje je službenik ovlašten radi sprečavanja nezakonitosti i odbijanja izvršenja zadataka bez opravdanih razloga, kao i ponašanja tužene suprotno Etičkom kodeksu državnih i javnih službenika i namještenika u institucijama i tijelima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine koje nanosi štetu ugledu službe;

- da iz zahtjeva za pokretanje stegovnog postupka zbog teže povrede službene dužnosti broj DT-20/21 od 28.10.2021. godine proizilazi da je stegovni tužitelj protiv tužene podnio zahtjev za pokretanje stegovnog postupka jer je dana 14.5.2021. godine u prostorijama ... odbila usmeni nalog tužiteljice za priređivanje prijedloga nastavnog plana i programa za drugi razred stručnog zvanja kozmetičkog tehničara za JU Poljoprivredna i medicinska škola Brčko sa jasno definiranim kadrovskim uvjetima, neopravdano obrazlažući svoje postupanje;

- da iz rješenja stegovnog povjerenstva broj DK-29/21 od 24.10.2022. godine proizilazi da se tužena oslobađa od odgovornosti da je dana 14.5.2021. godine u prostorijama ... odbila usmeni nalog tužiteljice za priređivanje prijedloga nastavnog plana i programa za drugi razred stručnog zvanja kozmetičkog tehničara za JU Poljoprivredna i medicinska škola Brčko sa jasno definiranim kadrovskim uvjetima, da nije postupila sukladno članku 9. Zakona o državnoj službi u tijelima javne uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, neopravdano obrazlažući svoje postupanje;

- da iz rješenja o korištenju godišnjeg odmora Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Odjela za stručne i administrativne poslove broj 33-001054/20 od 5.8.2020. godine proizilazi da je šef Pododjela za ljudske resurse potpisao rješenje kojim se tuženoj utvrđuje pravo na korištenje godišnjeg odmora za 2020. godinu u trajanju od 26 radnih dana i da se tuženoj odobrava korištenje prvog dijela godišnjeg odmora u periodu od 17.8.2020. godine do 1.9.2020. godine;

- da tužiteljica ulazi u ured tužene više puta dnevno, ponekad i po 35 puta, što predstavlja češće ulaženje u ured uposlenika od uobičajene kontrole rada nadređenog službenika nad podređenim službenikom;

- da je vještačenjem po vještaku medicinske struke dr. Aleksandru Radosavljeviću utvrđeno da je tužiteljica, nakon što je na sastanku tužena izjavila da ona nad njom vrši mobing trpila duševne bolove srednjeg intenziteta u trajanju od 10 dana i slabog intenziteta u trajanju od 30 dana, da je tužiteljica niskog frustrativnog praga i specifičnog karaktera, njene reakcije nisu tipične i odudaraju od reakcija prosječnog čovjeka, a kod prosječnog čovjeka bi ovakve optužbe objektivno izazvale duševnu bol slabog intenziteta i kratkog trajanja.

Kod takvih činjeničnih utvrđenja prvostupanjski sud je svoju odluku o odbijanju tužbenog zahtjeva u bitnome zasnovao na tome da je tužiteljica kao javni službenik dužna podnijeti dodatnu dozu kritike, a tužena nije u javnosti kazala da tužiteljica nad njom vrši mobing, nego je to učinila prilikom obavljanja svojih poslova. Prvostupanjski sud je zaključio da je tužena iznijela mišljenje odnosno vrijednosni sud da tužiteljica nad njom vrši mobing, a tužena se koristila pravom na slobodu izražavanja i iznijela je mišljenje da tužiteljica nad njom vrši mobing. Također, prvostupanjski sud je stava da je ponašanje tužiteljice doprinijelo da tužena izrazi mišljenje da tužiteljica nad njom vrši mobing, a da tužena nije bez osnova iznijela predmetni vrijednosni sud jer je sud poklonio vjeru medicinskoj dokumentaciji tužene i iskazima svjedoka da tužiteljica često ulazi u ured tužene, te je prvostupanjski sud, primjenom odredbe članka 2. stavak (1) točka b) i članka 7. stavak (1) točka a) Zakona o zaštiti od klevete Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 14/03, u daljnjem tekstu: Zakon o zaštiti od klevete ili ZZK), u cijelosti odbio tužbeni zahtjev tužiteljice (stavak I izreke), pri čemu je odluku o troškovima postupka, prvostupanjski sud donio temeljem odredbe članka 120. stavak (1) ZPP-a i članaka 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 22/04 i 24/04, u daljnjem tekstu: Tarifa) i to na način što je obvezao tužiteljicu da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.980,00 KM (stavak II izreke).

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu tužiteljica u žalbi u bitnome navodi da je prvostupanjski sud povrijedio odredbu članka 8. stavak (2) u svezi sa člankom 249. ZPP-a. Ističe da prvostupanjski sud pogrešno zaključuje da se radi o dodatnoj dozi kritike upućene tužiteljici kao javnom službeniku, jer se radi o iznošenju neistinitih tvrdnji, a ne iznošenju mišljenja. Ukazuje da tužiteljica savjesno i odgovorno obavlja svoj posao, u čijem je opisu i interna kontrola rada podređenih uposlenika, čime pravda često ulaženje u ured tužene. Tvrdi da prvostupanjski sud vjerodostojnim cijeni medicinsku dokumentaciju o liječenju tužene iz koje nije razvidno da je tužiteljica na bilo koji način doprinijela zdravstvenom stanju tužene, ali i u potpunosti zanemaruje medicinsku dokumentaciju o liječenju tužiteljice. Oспорava vjerodostojnost iskaza svjedoka J.T.T. (jer ista ne obavlja poslove u ...), D.Đ. (jer ista najveći dio posla obavlja izvan prostorija ...) i G.B.P. (jer je ista zbog propusta u radu više puta upozoravana od strane tužiteljice). U konačnom navodi da je prvostupanjski sud propustio na pravilan način primijeniti odredbe Zakona o zaštiti od klevete jer je pogrešno zaključio da su se ispunili uvjeti predviđeni odredbama navedenog zakona o izuzecima od odgovornosti.

Takve žalbene tvrdnje tužiteljice po ocjeni ovog suda ne utječu na pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Prije svega, suprotno rezoniranju tužiteljice, ovaj sud nalazi da ožalbena presuda nije donesena povredom odredaba postupka na koju ista ukazuje, jer je prvostupanjski sud dokaze provedene u postupku cijenio kako to nalaže odredba članka 8. Zakona o parničnom postupku (pojedinačno i u međusobnoj svezi), a što je razvidno sa stranica 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, i 13 obrazloženja ožalbene presude, a za zaključak o neutemeljenosti tužbenog zahtjeva, naveo je razloge koji predstavljaju

valjane i dostatne razloge (stranica 13. pretposljednji i posljednji pasus te 14. stranica obrazloženja ožalbene presude), zasnovane na slobodnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku, pri čemu je svakom dokazu, pa tako i iskazima parničnih stranaka i saslušanih svjedoka kao i relevantnoj materijalnoj dokumentaciji, dao odgovarajući značaj i na temelju toga utvrdio sve činjenice koje su važne za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu, pri čemu valja ukazati da ne stoje ni oni žalbeni navodi da prvostupanjski sud nije cijenio medicinsku dokumentaciju o liječenju tužiteljice, obzirom da je ista bila predmetom ocjene prvostupanjskog suda a kako to proizilazi sa stranice 12 prvi pasus obrazloženja prvostupanjske presude.

Slijedom navedenog, prvostupanjski sud nije počinio povredu odredaba parničnog postupka iz članka 329. stavak (1) a u vezi sa člankom 8. Zakona o parničnom postupku samo zato što je ocijenio provedene dokaze drugačije nego što tužiteljica smatra da ih je trebalo ocijeniti, odnosno izveo drugačije zaključke od tužiteljice. Naime, pravo ocjene dokaza zadržano je za sud i prvostupanjski sud je taj koji odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane prema svom uvjerenju i na osnovu savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka. Prema tome, time što prvostupanjski sud provedene dokaze nije tumačio onako kako tužiteljica misli da ih je trebalo tumačiti nije počinjena povreda odredaba parničnog postupka, obzirom da je prvostupanjski sud kritički analizirao i savjesno ocijenio provedene dokaze koje su stranke ponudile na okolnosti (ne)utemeljenosti tužbenog zahtjeva i za što je dao jasne, dostatne i argumentirane razloge, upravo prema standardu obrazložene sudske odluke, zbog čega nije ostvarena ni povreda odredbe članka 311. stavak (4) ZPP-a na koju tužiteljica sadržajem žalbenih navoda također neutemeljeno ukazuje, s tim da će pitanje pravilnosti izvedenih činjeničnih i pravnih zaključaka prvostupanjskog suda biti predmetom instancione kontrole kroz žalbeni razlog pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešne primjene materijalnog prava iz kojih žalbenih razloga tužiteljica također pobija prvostupanjsku presudu.

Dalje, neutemeljeno tužiteljica žalbom ukazuje da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio kako je tužiteljica kao javni djelatnik dužna snositi dodatnu dozu kritike, kao i da tužena nije iznijela mišljenje o tužiteljici, već je iskazala činjeničnu tvrdnju.

Naime, na ovom mjestu valja podsjetiti da pravo na slobodu izražavanja svakako predstavlja temeljno ljudsko pravo zajamčeno, ne samo domaćim propisima (Zakon o zaštiti od klevete, Statut Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Ustav Bosne i Hercegovine) nego i međunarodnim pravnim propisima (Europska konvencija o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda), pa polazeći od toga da je sporna izjava tužene izrečena tužiteljici kao ravnateljici ... za vrijeme radnog vremena i u svezi obavljanja radnih dužnosti a ne kao privatnoj osobi u redovitoj izvanposlovnoj komunikaciji, to i ovaj sud, jednako kao i prvostupanjski, nalazi da tužiteljica obavljanjem dužnosti/funkcije ravnateljice javne ustanove ima status javne ličnosti, zbog čega je podložna dodatnoj dozi kritike u domenu svog rada (stav izražen u presudi Europskog suda za ljudska prava u Strazburu od 20.11.2007. godine, predmet Filipović protiv Srbije (broj predstavke 27935/05).

Slijedom navedenog, a kako to proizilazi iz utvrđenja prvostupanjskog suda (koja se kao takva žalbenim navodima nisu dovela u pitanje), razvidno je da je tužena imala legitiman razlog da vjeruje da je „tužiteljica nad njom vršila radnju mobinga“, a koja izjava, iako sadrži ozbiljne tvrdnje, nije bezrazložan privatni napad upućen tužiteljici (kako to tužiteljica žalbom neutemeljeno ukazuje), već naprotiv, mišljenje (vlastiti vrijednosni sud) izraženo na zatvorenom sastanku kolega iz ... (a ne „u sredini u kojoj živi i radi“), a na kom sastanku se raspravljalo upravo o tužiteljici kao ravnateljici spomenute institucije i upravo je tužiteljica podsticala prisutne da iznesu svoja mišljenja o pitanju rada tužiteljice kao ravnateljice, znači strogo u poslovnom svojstvu i takvo mišljenje nije dostupno široj javnosti. U tom smislu valja također ukazati da u okolnostima konkretnog slučaja razlikovanje oblika verbalizacije iznošenja vrijednosnog suda kroz „vrši mobing“ od „mislim da vrši mobing“ (na kome tužiteljica ustrajava u žalbi) nije od značaja za drugačiju odluku ovog suda kod toga da i jedan i drugi oblik usmenog kazivanja predstavlja iznošenje mišljenja o pravnoj kvalifikaciji načina na koji tužiteljica vrši nadzor i kontrolu nad njenim radom (pri čemu je tužena pravni laik) a o čijoj činjeničnoj i pravnoj utemeljenosti konačnu odluku može donijeti parnični sud u drugom predmetu.

Pored navedenog, irelevantnim se ukazuju oni žalbeni navodi tužiteljice da svoj posao obavlja odgovorno i savjesno i da joj je u opisu posla i kontrola nad radom podređenih uposlenika, slijedom čega je neophodno da ulazi u urede podređenih djelatnika, kod toga da među parničnim strankama nije nesporno da su one u statusu nadređenog i podređenog službenika i da tužiteljica ima pravo kontrole i nadzora tužiteljice nad radom tužene, međutim, iz iskaza saslušanih svjedoka u ovom postupku, između ostalog proizilazi da tužiteljica ulazi više puta dnevno u ured tužene (češće od uobičajene kontrole rada nadređenog nad podređenim djelatnikom) pa čak ponekad „i do 35 puta dnevno“, a što se i po ocjeni ovog suda odista čini kao neuobičajeno (bez obzira da li u uredu u kojoj tužena boravi i radi također borave i rade i druge radne kolege).

Nastavno na prethodno a nasuprot žalbenim navodima tužiteljice, pravilno je prvostupanjski sud vjerodostojnim cijenio iskaze svjedoka J.T.T., D.Đ. i G.B.P. Vjerodostojnost kazivanja svjedoka ovisi od mnogih faktora kao što su suglasnost sa iskazima drugih saslušanih svjedoka, dosljednost u kazivanju, sigurnost prilikom svjedočenja, usklađenost sa utvrđenim činjenicama, dok su od značaja i osobna svojstva, osobine, motivi i procesni položaj svjedoka, a na temelju čega sud dalje, vodeći računa o svim navedenim opažanjima, polazeći od općih pravila vlastitog iskustva, logike i zaključivanja, vrši ocjenu takvog iskaza i daje mu odgovarajuću dokaznu snagu. Međutim, ovo vijeće, suprotno žalbenom rezoniranju tužiteljice, jednako kao i prvostupanjski sud, cijeni spomenute iskaze kao vjerodostojne, jer su ostale ničim dokazane tvrdnje tužiteljice kojima osporava njihove iskaze, dok s druge strane ovaj sud zamjećuje da su njihovi iskazi međusobno podudarni, kao i da su u odlučnim činjenica u bitnome sukladni i sa iskazom tužiteljice, zbog čega iskazivanje vlastitog nezadovoljstva iskazima saslušanih svjedoka bez jasne, konkretne i dostatne argumentacije kojima se dovodi u pitanje vjerodostojnost njihovog kazivanja (a što nužno prati i potreba objektivizacije takvih navoda osporavanja) ne može polučiti procesnom uspjehu tužiteljice niti za posljedicu može imati nepravilnu primjenu odredbe članka 249. ZPP-a kod toga da su odlučne činjenice za presuđenje u ovoj pravnoj stvari pravilno i potpuno utvrđene.

Naposljetku, tužiteljica neutemeljeno tvrdi i to da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbe Zakona o zaštiti od klevete, jer je zaključio da su ispunjeni uvjeti predviđeni odredbama spomenutog zakona o izuzecima od odgovornosti.

Naime, svaka osoba koja prouzrokuje štetu ugledu fizičke ili pravne osobe iznošenjem ili pronošanjem trećoj osobi izražavanja nečeg neistinitog i identificiranjem te pravne ili fizičke osobe trećoj osobi, odgovorno je za klevetu (članak 6. stavak (1) Zakona o zaštiti od klevete), dok ne postoji odgovornost za klevetu u situaciji kada je izražavanjem izneseno mišljenje (članak 7. stavak (1) točka a) Zakona o zaštiti od klevete).

Prema stajalištu ovog suda, u ovoj pravnoj stvari i spram činjenica utvrđenih u prvostupanjskom postupku, sporno kazivanje tužene (da je „tužiteljica nad njom vršila radnju mobinga“) kod toga da je izrečeno na radnom sastanku sa kolegama iz iste institucije i to u okviru službene dužnosti, zatvoreno od javnosti i za koje mišljenje je tužena imala razuman razlog da u njega vjeruje i da ga otvoreno iznese pred nekolicinom kolega na sastanku (zasnovano na načinu na koji je tužiteljica vršila nadzor i kontrolu nad njenim radom a koje ponašanje je tužena, kao pravni laik, kvalificirala kao mobing) ispunjava sve kriterije izuzetka od odgovornosti od klevete propisanog odredbom članka 7. stavak (1) točke a) Zakona o zaštiti od klevete, pa kada je to tako, onda se irelevantnim ukazuju svi oni žalbeni navodi tužiteljice kojima dovodi u pitanje zaključke prvostupanjskog suda glede ispunjenosti i drugog izuzetka od odgovornosti od klevete propisanog točkom c) stavka (1) istog članka jer ispunjenost bilo kojeg od izuzetaka propisanih odredbom članka 7. Zakona o zaštiti od klevete za posljedicu ima odsustvo građanske odgovornosti.

Slijedom iznesenog, kako je prvostupanjski sud na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo, a da pri tome nije počinio žalbom ukazane povrede odredaba parničnog postupka niti povrede postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti i kako tužiteljica odluku o troškovima sadržanu u izreci prvostupanjske presude pobija samo kroz pobijanje odluke o glavnoj stvari, jer u žalbi konkretnim prigovorima ne ukazuju da odluka o troškovima nije pravilna, valjalo je primjenom odredbe članka 346. Zakona o parničnom postupku odlučiti kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Šejla Drpljanin